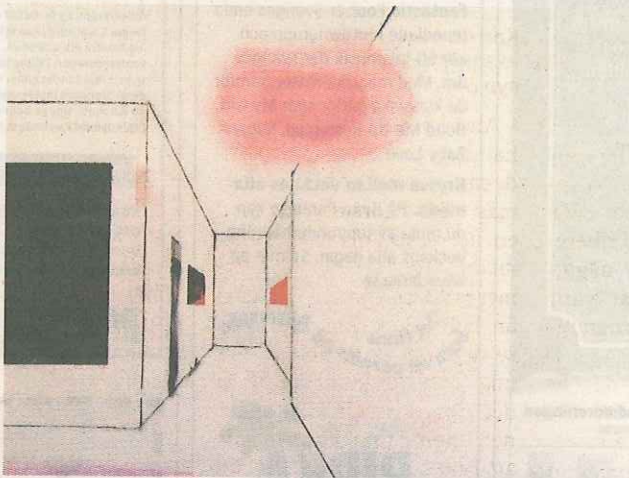

"Major Minor III", olja.

"Det stod i tidningen", olja.

"Die Konsthalle und ich", olja.

Att måla in sig i världen

KONST

Galleri Örsta

Jesper Blåder
(Pågår till och med 24 mars)

En typ av bildkonst som lyfts fram på senaste tiden är verk där tekniker och metoder krävt en väldig arbetsinsats. Det har handlat om omständliga vägar fram till färdigt resultat, eller verk byggda på en tidskrävande detaljrikedom. Det är mest yngre konstnärer bakom det här och kan ses som en sorts retrorörelse som betonar själva arbetsprocessen, material och hantverket.

I Jesper Blåders nya bilder på Galleri Örsta skulle man vid en jämförelse kunna tro att det till synes enkla och renodlade uttrycket skulle vara resultatet av en betydligt snabbare och ytligare process. Inget kunde vara mera felaktigt ... Hans konstnärliga slut-sats och väg är en annan.

Han har med imponerande konsekvens målat sig in i mediet. Han har skalat bort, lagt till, vågat ompröva. Han har tänjt på traditionen och granskat förnyelsens yvigare uttryck, för att återbörda det till en egen zon där det enkla måleriska – färgernas kraft – speglas mot en konsthistorisk kontext. Han fokuserar gärna på den kittlande gränsen mellan abstraktion och figuration, eller mellan dröm och vardagsliv.

När jag ser Jesper Blåders nya målningar slås jag av hur lika de – i en mening – är sofistikerad tidsskriftsdesign: stora enfärgade geometrier mot något föreställande i gravitetisk envig.

Bilderna fungerar som undersökningar av måleriets väsen, om det illusoriska bildrummet kontra ytans potential. Det är snyggt och välavvägt. Det är starkt laddade bildscener som byggs av tydliga

kontraster. Arkitektur, ofta i form av strama huskroppar i funkisstil, väger mot monokroma ytor och komplexare bildfält. Kanske är det en vattenspeglning eller de nerviga linjegraferna från någon vetenskaplig mätserie. De är i alla fall betydligt livligare och skapar ett visuellt brus i det annars ganska stillsamma. Här finns en sorts upplösning av normalskalan: både nära och långt ifrån.

Men vad berättar detta måleri egentligen? Är tecknen och mönstren som finns i många av bilderna en sorts logotyper för tillstånd, en destillerad och symboliserad natur? I målningen "Operation Nordsångare" finns i förgrunden två fjälltäkt, i bakgrunden en skog och i ett skikt därbakom stiliserade blommor. De bildar något som liknar en tapet. Den fungerar som en distansering, gör den bångstyriga naturen hanterbar och begriplig

i alla sin kaotiska komplexitet.

När Jesper Blåder nu börjat sätta titlar på sina bilder bjuder han in till en djupare läsning av de vackert ytsvala bilderna. Titlarna sätter i gång fantasin. Det är inte så mycket av naturalistiska elementen i sig – människor, hus, natur – som triggat de berättelser vi sätter i rörelse, utan den mästertligt balanserade avvägningen mellan det basalt måleriska och det där retfullt mimetiska i de bildelement vi omedelbart tycker oss känna igen. Det är de renodlade abstrakta formkusinerna i detta symboliska bilduniversum som svarar för själva tyngden och energin. Fast tillsammans är alla bildelementen en ypperligt frammålad och känslig bildpoesi om världen som en både välbekant och främmande plats.